

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **S., a. s.**, C. proti odporcom v **1./** rade: **Ing. M. K.**, D., správca konkurznej podstaty U., a. s., V., IČO: X., v **2./** rade: **Ing. O. B.**, K., v **3./** rade: **Ing. P. J.**, T. obaja zastúpení advokátom: JUDr. K. B., Advokátska kancelária, F., v **4./** rade: **Ing. J. L.**, V., zast. Č. & H., s. r. o., so sídlom K., v **5./** rade: **Ing. Ľ. M.**, Z., zast. advokátom: JUDr. K. B., so sídlom v N., odporcovi v **6./** rade: **Ing. B. Š.**, Ď., zast. JUDr. D. I., N., o zaplatenie 2 435 088,62 eur / 73 359 479,80 Sk /, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 17 Cb/90/1999–423 zo dňa 08. 06. 2010, jednomyselne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 17 Cb/90/1999–423 zo dňa 08. 06. 2010 v napadnutej časti odvolaním navrhovateľa **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 17 Cb/90/1999–423, zo dňa 08. 06. 2010 rozhodol tak, že odporcu v 1./ rade zaviazal zaplatiť navrhovateľovi sumu 2 435 088,62 eur a návrh voči odporcom v 2./ až v 6./ rade zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti tohto rozsudku.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania zistil, že právny predchodca navrhovateľa S. š. s.a, M.pp. v Č, uzatvoril úverovú zmluvu č. 238-215496-329, pričom ako dlžník vystupoval

subjekt s označením N., obchodné a sprostredkovateľské konzorcium Nitra, zast. Ing. L. M., na základe ktorej úverovej zmluvy sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver vo výške 65 050 000 Sk. Z dodatkov č. 1 a 2. zistil, že na strane dlžníka vystupuje spoločnosť N., s. r. o. Ďalej zistil, že ten istý deň 23. 01. 1992 bola medzi S., M. p. v Č. a spoločnosťou U., a. s. so sídlom v Nitre uzavretá dohoda o ručiteľskom záväzku, v zmysle ktorej spoločnosť U., a. s. poskytla ručenie na zabezpečenie záväzku vyplývajúceho z úveru zo dňa 23. 01. 1992, č. k. X., ktorý bol poskytnutý veriteľom dlžníkovi

Ing. L. M., zástupca konzorcia N., Zborov nad Nitrou. Z uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2-1K 135/95 zo dňa 24. 03. 1998 zistil, že na spoločnosť N., s. r. o. bol vyhlásený dňa 24. 03. 1998 konkurz a že k dátumu vyhlásenia, výška pohľadávky predstavovala sumu 91 859 564,80 Sk, ktorá bola prihlásená do konkurzného konania a že správca konkurznej podstaty uhradil navrhovateľovi sumu 18 500 085 Sk, takže výška pohľadávky z poskytnutého úveru predstavuje 73 359 479,80 Sk, ktorá suma je predmetom sporu.

Zo zmluvy uzavretej dňa 08. 12. 1991 zistil, že medzi odporcami v 2./ až v 6./ rade bola uzatvorená zmluva o vytvorení konzorcia podľa ustanovenia § 106z/ a § 360a/ Hospodárskeho zákonníka, že konzorcium bolo zriadené na dobu do vyplatenia pôžičky – úveru poskytnutého na kúpu Veľkoobchodného skladu zdroj v Nitre – Krškanoch. Z článku VI. Zmluvy o vytvorení konzorcia zistil, že konzorcium môže navonok zastupovať každý spoločník sám a tento je oprávnený v mene konzorcia sa zaväzovať uzatvárať zmluvy, vykonávať platby a disponovať so spoločným účtom. Z dohody zo dňa 31. 12. 1993 zistil, že konzorcium „N.“ bolo zrušené dohodou.

Zo spoločenskej zmluvy zo dňa 30. 07. 1993, uzavretej medzi odporcami v 2./ až v 6./ rade zistil, že touto bola založená spoločnosť N., s. r. o., ktorá spoločnosť podľa článku VII. Spoločenskej zmluvy preberá všetky práva a povinnosti konzorcia N., ktoré bolo vytvorené dňa 18. 12. 1991 odporcami v 2. /až v 6./ rade a že základné imanie tejto spoločnosti bolo tvorené nepeňažným vkladom spoločníkov, predmetom ktorého boli podiely spoločníkov k nehnuteľnosti zapísanej v katastri nehnuteľností v Správe katastra Bratislava k. ú Nitra v LV č. X., katastrálne územie Krškany I. označenej ako Veľkoobchod sklad potravín, ktorá bola vo vlastníctve konzorcia. Z predložených dokladov ďalej zistil, že dňa 15. 12. 1993 bola uzatvorená zmluva o predaji podniku, kde ako predávajúci vystupovali

členovia konzorcia - odporcovia v 2./ až v 6./ rade a ako kupujúca vystupovala spoločnosť N., s. r. o., predmetom ktorej zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k veciam a iným majetkovým hodnotám, ktoré slúžili k prevádzkovaniu podniku a že špecifikácia predmetu prevodu bola obsiahnutá v prílohe tejto zmluvy, ako súpis aktív a pasív konzorcia N. s tým, že za predávajúceho zmluvu nepodpísal člen konzorcia Ing. J..

Z bodu č. 10 úverovej zmluvy zo dňa 23. 01. 1992 zistil, že v prípade prevodu úverovaného objektu do majetku iného klienta, alebo organizácie sa klient zaväzuje zaplatiť úver najneskôr ku dňu prevodu majetku, že úver je splatný ihneď ak prestane klient vykonávať činnosť, ktorá bezprostredne súvisí s úverovaným objektom vrátane zániku oprávnenia k podnikateľskej činnosti. Ako základ pre posúdenie opodstatnenosti nároku, konajúci súd označil úverovú zmluvu zo dňa 23. 01. 1992, ktorú označil ako súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu za platný právny úkon. Keďže dlžník z úverovej zmluvy záväzok riadne a včas nesplnil a na základe ručiteľského vyhlásenia zo dňa 23. 01. 1992 poskytla spoločnosť U., a. s. ručenie za včasné a úplné splatenie záväzkov, konajúci súd zaviazal odporcu v 1./ rade na zaplatenie žalovanej sumy vo výške 73 359 479,80 Sk.

Čo sa týka odporcov v 2./ až v 6./ rade uviedol, že z ich správania bolo zrejmé, že chceli dosiahnuť aby ich záväzok vyplývajúci z úverovej zmluvy prešiel na právnickú osobu za účelom ktorého úmyslu aj založili na 30. 07. 1993 spoločenskou zmluvou spoločnosť N., s. r. o. s tým, že základne imanie tejto spoločnosti tvoril nepeňažný vklad – nehnuteľnosť Veľkoobchod, sklad potravín na vydraženie ktorej nehnuteľnosti bol poskytnutý predmetný úver.

K otázke platnosti zmluvy o predaji podniku prvostupňový súd uviedol, že dojednanie ohľadne prevzatia dlhu, je možné iba so súhlasom veriteľa na základe písomne uzavretej zmluvy o prevzatí dlhu, ale že takouto zmluvou nie je spoločenská zmluva, nakoľko nejde o dohodu dlžníka a obchodnou spoločnosťou N., s. r. o. Odhliadnuc od iného uviedol, že túto zmluvu uzavreli nie ako členovia konzorcia, ale ako fyzické osoby - spoločníci obchodnej spoločnosti. Konajúci súd uviedol, že napriek tomu že ide o totožné osoby, ale v zmluve o prevzatí dlhu by museli byť identifikované ako pôvodní dlžníci na strane jednej a na druhej strane obchodná spoločnosť N., s. r. o. a navyše zo zmluvy nie je zrejmé, v akej výške, a o aký záväzok ide, z tohto dôvodu prvostupňový súd,

túto zmluvu označil podľa § 37 Občianskeho zákonníka pre neurčitosť za neplatný právny úkon. Zo zmluvy o predaji podniku zistil, že za predávajúceho, zmluvu nepodpísal Ing. J.. Konštatoval, že spoločenská zmluva prechod záväzku neriešila perfektným spôsobom, čo si aj zmluvné strany uvedomili, a preto uzavreli zmluvu o predaji podniku. Na to, aby činnosť konzorcia prevzala právnická osoba, bol potrebný súhlas všetkých členov konzorcia, nakoľko členovia konzorcia nepredávali konzorcium ako celok, ale iba ich podiely, keďže konzorcium nemá právnickú subjektivitu. Konajúci súd konštatoval, že Ing. J. svoj čiastkový podiel nepredal, nakoľko zmluvu za predávajúceho nepodpísal. Na obchodnú spoločnosť tak nemohli prejsť všetky práva týkajúce sa konzorcia, to jest podnikateľská činnosť, právo používať názov / čl. IV. Zmluvy o predaji podniku / a ani všetok majetok, aktíva a pasíva v takom rozsahu, ako je to uvedené v prílohe k zmluve o predaji podniku. Nakoľko v zmluve už z uvedeného dôvodu chýba špecifikácia rozsahu, v akom prechádzajú z ktorého člena konzorcia práva a povinnosti, aktíva a pasíva na obchodnú spoločnosť, z tohto dôvodu všetky aktíva a pasíva, resp. práva neprešli. Konajúci súd túto zmluvu pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť označil za neplatnú. Konštatoval, že keby aj Ing. J. zmluvu za predávajúceho zmluvu nepodpísal musel byť v nej uvedený súhlasný prejav vôle všetkých podielových spoluvlastníkov / § 123, §124 a § 141 ods. 1 Občianskeho zákonníka /. Podľa konajúceho súdu, preto predmetnú zmluvu nemožno považovať, ani za zmluvu o prevzatí dlhu, nakoľko vôľa účastníkov v zmluve bola ohľadom jej predmetu vyjadrená jednoznačne a to, že chceli predať všetky aktíva a pasíva, hmotný investičný aj neinvestičný majetok. Na základe uvedeného konajúci súd dospel k záveru, že ani na základe tejto zmluvy sa obchodná spoločnosť N., s. r. o. nestala dlžníkom z úverovej zmluvy za členov konzorcia, hoci aj veriteľ ako obchodná spoločnosť sa tak správajú. Dlžníkom z úverovej zmluvy, podľa konajúceho súdu zostali členovia konzorcia, ktorí zmluvu uzavreli, a teda im vznikla povinnosť záväzkov vyplývajúci z úverovej zmluvy plniť. Odporcovia v rade 2/ až v 6./ rade vzniesli námietku premlčania, ktorú konajúci súd skúmal a dospel k záveru, že keď navrhovateľ návrh podal 19. 04. 1999, urobil tak po uplynutí zákonnej premlčacej lehoty, ktorá uplynula 30. 07. 1997. Za nesporné uviedol, že úverovaný objekt Veľkoobchod sklad potravín bol predmetom nepeňažného vkladu spoločníkov spoločnosti N., s. r. o. do tejto spoločnosti, čím sa nehnuteľnosť dostala z dispozície členov konzorcia do dispozície spoločnosti N., s. r. o. a tým nastala dňom prevodu tohto objektu splatnosť celého úveru. Táto skutočnosť, podľa odvolacieho súdu vyplýva z LV č. X. týkajúceho sa predmetnej nehnuteľnosti, v ktorom je ako vlastníka nehnuteľnosti, uvedená spoločnosť N., s. r. o., pričom ako titul nadobudnutia je spoločenská zmluva zo dňa

30. 07. 1993, ktorým momentom nastala splatnosť celého úveru. Konajúci súd, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, nárok navrhovateľa zamietol a uviedol, že navyše podľa konajúceho súdu úver sa stal splatným aj z dôvodu, že členovia konzorcia ako členovia konzorcia prestali vykonávať podnikateľskú činnosť, ktorá bezprostredne súvisela s ich úverovaným objektom, nakoľko túto činnosť ďalej vykonávala spoločnosť N., s. r. o., ktorej boli spoločníci.

O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 3 O. s. p. tak, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podaním doručeným súdu 23. 06. 2010, sa odvolal navrhovateľ, podľa ktorého absencia jedného podpisu člena konzorcia – fyzickej osoby podnikateľa s predajom svojho podniku nemôže spôsobiť neplatnosť zmluvy voči ostatným fyzickým osobám - podnikateľom, ktorí chceli svoje podniky predať. Podľa navrhovateľa v zmluve o predaji podniku nie je potrebné súvisiace záväzky individualizovať, ale stačí konkretizovať predávaný podnik. Konkrétna špecifikácia vecí práv a iných majetkových hodnôt slúžiacich na prevádzkovanie podniku, prechádzajúcich na kupujúceho, nie je podmienkou platnosti zmluvy o predaji podniku. Poukázal na skutočnosť, že na strane kupujúceho bola spoločnosť s ručením obmedzeným tvorená tými istými osobami, a preto im tieto skutočnosti museli byť známe ako i to, ktoré veci, práva a iné majetkové hodnoty slúžia na prevádzkovanie podniku a ktoré záväzky s podnikom súvisia. Skutočnosť, že jeden z členov konzorcia, ktorý zmluvu o predaji podniku podpísal za kupujúceho, ale nepodpísal ju za predávajúceho, navrhovateľ, nepovažuje za takú, podľa ktorej by ten jeden člen konzorcia, ktorý zmluvu za predávajúceho nepodpísal, s predajom nesúhlasil. Podľa navrhovateľa, ide jednoznačne iba za opomenutie pri podpise zmluvy o predaji podniku za predávajúceho, keďže ten istý člen konzorcia zmluvu podpísal za kupujúceho. Zmluvu o predaji je podľa navrhovateľa potrebné vykladať v spojení s úmyslom členov konzorcia, ktorí mali v úmysle všetky práva a povinnosti na spoločnosť N., s. r. o. previesť. Navrhovateľ poukázal aj na to, že odporca v 3./ rade v ďalšom jeho správaní nespochybňoval spoločnosť N., s. r. o. ako právneho nástupcu konzorcia N., uznanie dlhu spoločnosťou N., s. r. o. podpísal dňa 23. 01. 1998 aj ako konateľ aj odporca. Vzhľadom na uvedené, navrhovateľ má za to, že zmluva o predaji podniku je uzavretá platne, spoločnosť N., s. r. o. sa stala dlžníkom z úverovej zmluvy, a teda predávajúci v zmysle ustanovenia § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka ručia za splnenie

tohto záväzku, kupujúcim. K otázke splatnosti úveru, tak ako ju posúdil konajúci súd sa navrhovateľ nestotožnil a uviedol, že v zmysle dohodnutej splatnosti úveru, či už podľa článku 2. zmluvy o úvere je zrejmé, že celý nárok navrhovateľa nie je premlčaný. Splatnosť úveru upravoval výlučne bod č. 2 úverovej zmluvy a ustanovenie bodu č. 10 nemení splatnosť úveru, ale len zakotvuje dlžníkovi záväzok uhradiť úver pred lehotou jeho splatnosti, ak nastane uvedená skutočnosť. Z tohto dôvodu sa aj dodatkom č. 2 k úverovej zmluve, ktorý bol uzatvorený po uvedenej skutočnosti, menila splatnosť úveru iba upravením bodu resp. odseku 2 úverovej zmluvy. Podľa navrhovateľa splatnosť úveru nenastala, ani podľa vety bodu č. 10, pretože úver sa mal stať splatným ihneď ak prestane klient vykonávať činnosť, ktorá bezprostredne súvisí s úverovaným objektom, vrátane zániku podnikateľskej činnosti. Namietal, že v súdnom konaní nebolo preukázané kedy zaniklo oprávnenie k podnikateľskej činnosti členom konzorcia, ani kedy po vložení nehnuteľnosti do spoločnosti s ručením obmedzeným prestali vykonávať bezprostredne súvisiacu činnosť s úverovaným objektom. V zmysle uvedeného, navrhovateľ navrhol napadnutý rozsudok zmeniť, alebo zrušiť.

Podaním doručeným súdu 21. 07. 2010 sa k odvolaniu navrhovateľa, vyjadril odporca v 6./ rade, v ktorom uviedol, že s názorom navrhovateľa, že pokiaľ jeden z členov konzorcia zmluvu za predávajúceho nepodpísal ale podpísal ju za kupujúceho ide iba o opomenutie, jedného z členov konzorcia pri podpisovaní zmluvy o predaji podniku za predávajúceho, sa nestotožnil. Konanie Ing. J. označil nie konaním jednej osoby, nakoľko pri kúpe vystupoval, ako konateľ kupujúceho a teda ak súhlasil s kúpou tak súhlasil ako právnická osoba, čo neznamená to, že mal v úmysle ako fyzická osoba, člen konzorcia predat podnik. Absencia podpisu Ing. J. ako predávajúceho, teda podľa navrhovateľa nespôsobuje neplatnosť zmluvy o predaji podniku.

K otázke posúdenia splatnosti úveru odporca v 6. / rade uviedol, že je nesporné, že úverovaný objekt sa stal predmetom nepeňažného vkladu spoločníkov spoločnosti N., s. r. o., to jest došlo k prevodu úverovaného objektu do majetku iného klienta, alebo organizácie v zmysle bodu 10 úverovej zmluvy, podľa ktorého ustanovenia sa klient v tomto prípade zaväzuje zaplatiť úver najneskôr ku dňu prevodu majetku. Podľa odporcu v 6./ rade teda ak nastane termín splatnosti klient je povinný splatiť úver a veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia. To znamená, že úver sa stane splatným podľa bodu 10 úverovej zmluvy skôr ako je termín splatnosti stanovený v bode 2. úverovej zmluvy, respektíve v ostatných

ustanoveniach. V danom prípade došlo k prevodu úverovaného objektu dňa 30. 07. 1993 na základe spoločenskej zmluvy, ktorým dňom nastala splatnosť úveru a právo veriteľa sa domáhať splatenia úveru. Odporca v 6. / rade, preto navrhol nárok ako premlčaný zamietnuť.

Podaním doručeným súdu 05. 11. 2010, sa vyjadril k odvolaniu navrhovateľa, odporca v 4. / rade. Uviedol, že došlo nepochybne k zmene dlžníka, a teda odporcovia v 1./ - 6./ rade prestali byť hlavnými dlžníkmi. Skutočnosti uvedené navrhovateľom v odvolaní, označil za také, ktoré nie sú spôsobilé spochybniť zákonnosť rozsudku. Tieto sú podľa odporcu v 4./ rade zmätočné, neurčité, nezrozumiteľné. S názorom navrhovateľa, že chýbajúci podpis Ing. J. v zmluve o predaji podniku za predávajúceho je iba opomenutím, sa nestotožnil a navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

K odvolaniu navrhovateľa sa odporcovia v 1./, 2./, a 5./ rade vyjadrili podaním, doručeným súdu 06. 08. 2010, v ktorom žiadajú napadnuté rozhodnutie potvrdiť ako vecne správne podľa ustanovenia § 219 O. s. p. Uviedli, že prvostupňový súd plne rešpektoval vyslovený právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Ako základnú skutočnosť uviedli, že v zmluve o predaji podniku absentuje podpis predávajúceho Ing. J., čo je neodškriepiteľný fakt. Citovali ustanovenie § 5 Obchodného zákonníka a ustanovenie § 476 ods. 1 Obchodného zákonníka, z výkladu ktorého vyplýva, že podnikom sa rozumie určitý celok podnikateľskej činnosti uskutočňovanej v rámci jedného podnikateľského subjektu, na základe čoho je zrejmé, že zmluva o predaji podniku neobsahuje konkrétne údaje, a preto je neplatná. K názoru navrhovateľa, že chýbajúci podpis za predávajúceho Ing. J. sa dá považovať iba opomenutím, uviedli, že súčasné znenie § 476 ods. 2 Obchodného zákonníka hovorí o tom, že zmluva vyžaduje písomnú formu, osvedčené podpisy predávajúceho a kupujúceho, ktoré osvedčenie sa vyžaduje od 01. 01. 2005 a poukázal na zakotvenú povinnosť - zmluvu podpísať, vyplývajúcu z ustanovenia § 46 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ o tom, že ide o opomenutie neprodukoval žiadny dôkaz. V súvislosti s tvrdením navrhovateľa, že zmluva o predaji podniku je platná poukázal na fakt, že predmetom zmluvy musí byť vždy podnik ako celok. V súvislosti s posúdením námietky premlčania v spojení s ustanovením § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka uviedli, že toto nie je možné aplikovať, nakoľko zmluva o predaji podniku, je neplatná. K argumentácii ohľadne ustanovenia § 323 ods. 2, 3 Obchodného zákonníka poukázali na fakt, že toto ustanovenie hovorí o právnom vzťahu

medzi dlžníkom a ručiteľom ak existuje zmluvný právny vzťah medzi dlžníkom a ručiteľom. V danom prípade neexistuje zmluvný právny vzťah medzi spoločnosťou N., s. r. o. a odporcami v 2./ až v 6./ rade. K otázke splatnosti úveru uviedli, že štandardne sa úver spláca v dohodnutých termínoch, ale ak dochádza k špecifickej okolnosti, nastáva okamžitá splatnosť úveru. V danom prípade nie je sporné, že úver bol poskytnutý na zaplatenie vydraženej prevádzky a tiež je preukázané, že vydražená prevádzka bola prevedená do majetku iného klienta - N., s. r. o. na základe spoločenskej zmluvy zo dňa 30. 07. 1993, ktorým dňom nastala členom konzorcia N., s. r. o. povinnosť uhradiť úver v plnej výške. V tejto súvislosti odporcovia poukázali aj na fakt, že následne prestali niektorí členovia konzorcia vykonávať činnosť súvisiacu s úverovaným objektom. Uviedli, že dôkazy o tom, kedy došlo k zániku oprávnenia k podnikateľskej činnosti neboli produkované, ale podľa odporcov toto nie je ani potrebné, nakoľko došlo k prevodu majetku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je právne dôvodné.

Predmetom odvolania je právo na zaplatenie sumy 2 435 088,62 eur / 73 359 497,80 Sk /, ako právo na zaplatenie úveru, poskytnutého na vydraženú prevádzku na základe úverovej zmluvy o účelovom úvere, uzavretej medzi Š. s., m. p. v Č. a konzorciom N. č. X., zo dňa 03. 01. 1992 / list v spise 9 /.

Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Obo 254/2006 je zrejmé, že týmto bolo zrušené prvostupňové rozhodnutie č. k. 17 Cb/90/99-177 zo dňa 11. 07. 2006, ktorým prvostupňový súd, nárok navrhovateľa na zaplatenie sumy 73 359 479,80 Sk voči odporcom v 1./ až v 6./ rade zamietol. Zo zdôvodnenia odvolacieho rozhodnutia je zrejmé, že odvolací súd posúdenie prvostupňovým súdom, že úverová zmluva je neplatná označil za právne nesprávne. Nestotožnil s právnym, názorom prvostupňového súdu, že členovia konzorcia ak previedli všetok majetok, práva a povinnosti konzorcia na s. r. o. N., čo vzhľadom na podstatu konzorcia ako združenia, ktoré nemá právnu subjektivitu, ani vlastný majetok, toto nie je možné, a preto nie je možné vysloviť právny názor, že došlo k právnemu nástupníctvu. Zo zdôvodnenia odvolacieho súdu, ani tvrdenie prvostupňového súdu ohľadne vyslovenia neplatnosti zmluvy o predaji podniku s odkazom na ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neobstojí, pričom nesporne platí,

že konzorcium ako združenie bez právnej subjektivity a bez majetku, nie je možné predať ako podnik, avšak účastníci konzorcia, ako podnikatelia fyzické osoby môžu svoj „podnik“, predať.

Z prvostupňového rozhodnutia v novom konaní / list č.423 v spise / je zrejmé, že na zaplatenie spornej sumy, súd zaviazal odporcu v 1. / rade a voči odporcom v 2./ až v 6./ rade návrh zamietol. Odporcu v 1./ rade na zaplatenie sumy 73 359 479,80 Sk v zmysle ustanovenia § 303 a nasl. Obchodného zákonníka zaviazal z dôvodu, že ako viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, konštatoval, že úverová zmluva je platným právnym úkonom a keďže spoločnosť U., a. s., N. poskytla na základe ručiteľského vyhlásenia zo dňa 23. 01. 1992 ručenie za včasné a úplne splatenie záväzkov vyplývajúcich z úverovej zmluvy zo dňa 23 .01. 1929, ktorý záväzok splnený nebol a jeho výška spochybňovaná nebola, za jeho ručenie zodpovedá.

Voči odporcom v 2./ až v 6./ rade návrh zamietol ako premlčaný. Prvostupňový súd v novom konaní k otázke zmluvy o predaji o jej neplatnosti podľa § 37ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že tento úkon nebol myslený vážne sa cítiť byť viazaný ale, až potom ako bola vec vrátená odvolacím súdom prvostupňovému súdu na nové konanie, zistil, že zmluvu o predaji podniku nepodpísal za predávajúceho Ing. J.. Konštatoval, že ako bolo už skôr uvedené úmyslom člena konzorcia a zrejme aj veriteľa bolo, aby záväzok z titulu úverovej zmluvy prešiel z konzorcia / jeho členov / na právnickú osobu. Vychádzajúc z obsahu zmluvy, prvostupňový súd dospel k záveru, že Ing. J. svoj čiastkový podiel nepredal, nakoľko zmluvu za predávajúceho nepodpísal, a tak ani na obchodnú spoločnosť nemohli prejsť všetky práva týkajúce sa konzorcia, to jest všetka podnikateľská činnosť ako je to uvedené v prílohe zmluvy o predaji podniku. Keďže predmetnú zmluvu, nie je možné považovať podľa jej obsahu ani za zmluvu o prevzatí dlhu, prvostupňový súd v novom konaní dospel k záveru, že obchodná spoločnosť N., s. r. o. sa nestala dlžníkom z úverovej zmluvy / za člena konzorcia /, hoci aj veriteľ aj obchodná spoločnosť sa tak / ďalej správali /. Podľa názoru prvostupňového súdu v novom konaní dlžníkom z úverovej zmluvy zostali členovia konzorcia, ktorí zmluvu uzavreli, a teda im vznikla povinnosť záväzkov vyplývajúcich z úverovej zmluvy splniť v lehote splatnosti 30. 07. 1993. Ak teda navrhovateľ, podal návrh na súd až 19. 04. 1999, urobil tak po uplynutí štvorročnej premlčacej doby, ktorá uplynula dňa 30. 03. 1997.

Z predložených dokladov je zrejmé, že predmetom odvolania je časť prvostupňového rozhodnutia, ktorou prvostupňový súd návrh voči odporcom v 2./ až v 6./ rade zamietol.

Základnou otázkou pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia je, či prvostupňový súd v súlade s právnym predpisom nárok voči odporcom v 2./ rade až v 6./ rade ako premlčaný, zamietol.

Primárne pre posúdenie tejto otázky je či, prvostupňový súd dospel k správne právnemu záveru, že zmluva o predaji podniku uzavretá medzi obchodným združením - konzorciom N. a spoločnosťou N., s. r. o. dňa 15. 12. 1993 / v spise na strane 45 / je neplatná, z dôvodu, že jeden člen konzorcia za predávajúceho Ing. J. zmluvu o predaji podniku nepodpísal, z dôvodu, že chýbajúci podpis má za následok, že v zmluve o predaji podniku chýba prejav vôle, úmysel Ing. J. predat' prevádzkový podnik, na ktorého kúpu bol poskytnutý predmetný úver. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom, že pokiaľ by jeden z členov konzorcia nemal úmysel prevádzkový podnik predat', nemohlo by dôjsť k platne uzavretej zmluve o predaji podniku. Odvolací súd sa však nestotožňuje s právnym záverom prvostupňového súdu vysloveným v napadnutom rozhodnutí v novom konaní, že Ing. J. nemal záujem a úmysel prevádzkový podnik predat'.

Zo zmluvy o predaji podniku je zrejmé, že Ing. J. za kupujúceho ako spoločník spoločnosti N., s. r. o., zmluvu o predaji podniku podpísal. Bolo by nelogické aby ten istý subjekt mal v úmysle niečo kúpiť, čo by nemal v úmysle predat', keďže ide o jednu a tú istú vec. Fakt, že Ing. J. ako spoločník spoločnosti N., s. r. o. mal v úmysle kúpiť prevádzkový podnik, sporné nie je, o čom svedčí jeho podpis v zmluve o predaji podniku za kupujúceho. Z predložených dokladov je taktiež zrejmé, že prevádzkový podnik na zaplatenie ktorého bol predmetný úver poskytnutý bol vložený ako nepeňažný vklad do spoločnosti N., s. r. o. Z tohto úkonu je taktiež zrejmé, že úmyslom členov konzorcia teda aj Ing. J. bolo, aby podnik Veľkoobchod sklad potravín bol v majetku spoločnosti N., s. r. o., o čom svedčí aj dôkaz o tom, že konzorcium N. bolo ku dňu 31. 12. 1993 zrušené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s tvrdením navrhovateľa, že fakt, že jeden z členov konzorcia zmluvu o predaji podniku nepodpísal, bolo iba opomenutím, ale nie úmyslom podiel prevádzkového podniku Veľkoobchod sklad potravín nepredat',

tobôž keď Ing. J. za kupujúceho zmluvu o predaji podniku podpísal, a teda mal jednoznačný úmysel v spoločnosti N., s. r. o. tento objekt nadobudnúť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že zmluva o predaji podniku je platným právnym úkonom, z ktorej príčiny prvostupňové rozhodnutie v novom konaní označil za také, ktoré je v rozpore s zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto konštatuje, že prvostupňový súd pochybil keď, nárok navrhovateľa ako premlčaný zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie podľa § 221 O. s. p. zrušil a vec vrátil na nové konanie. V novom konaní, prvostupňový súd, v intenciách záverov odvolacieho súdu sa bude s dôvodnosťou uplatneného nároku zaoberať a posúdi ho s poukazom na ustanovenie § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka. Bude potrebné sa zaoberať s dôvodnosťou výšky uplatneného nároku, s ktorou otázkou sa doposiaľ prvostupňový súd nezaoberal, keďže vychádzal z chybného právneho názoru, že ide o nárok premlčaný. V novom konaní prvostupňový súd rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. augusta 2011

JUDr. Jana Zemaniková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková